

τήσαν μέχρι παραλογισμού. Ἐπί τινα ἔτη περὶ τὸ 1692 ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ παρ' ὀλίγον ἐγένετο παράφρων. Πλείσται ἐπιστολαὶ αὐτοῦ μαρτυροῦσιν ἀληθῆ φρενοβλάβειαν. Ὁ ἀκάματος ἐπιστήμων ἦλθε κατ' ὀλίγον εἰς τὰς φρένας του, ἀλλ' οὐδεμίαν πλέον κατώρθωσεν ἀνακάλυψιν. Ἐδημοσίευσεν ὅμως ἔργα πρὸ ἐτῶν ἐκτελεσθέντα.

Κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ὁ Νεύτων ἐζήτησεν εὐτυχίας. Οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ τὸν ἐθαύμασαν ὅσον καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἀπέθανεν ἄγων τὸ ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καίτοι δὲ τὰ παθήματα αὐτοῦ δὲν εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ θεωρηθῆ ὡς μάρτυς τῆς ἐπιστήμης, διεξήλθομεν ὅμως αὐτὰ ὡς παράδειγμα τῶν θλίψεων, αἵτινες μοιραίως πως συμπαρομαρτοῦσιν εἰς πάντα τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἄλλως εἴμεθα ἤδη μακρὰν τῆς ἐποχῆς τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ λοιποῦ δὲ ἡ ἀστρονομία, καταρτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀνακαλυπτῶν τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου, δὲν θέλει πλέον ἀναγράψει μάρτυρας εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ.

Τὸ ἐπόμενον χάριν ποιημάτων τοῦ πολυκλαύστου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἀνέκδοτον ὄν, ἐκιοποιήθη ἡμῖν παρὰ τινος τῶν ἐν Λευκάδι συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Σ. τ. Δ.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Τῇ προσφιλεστάτῃ Χαριελεῖα Σικελιανοῦ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ τῶν ποιημάτων μου.

Ὅταν γεράση ὁ πλάτανος, καὶ τὰ χλωρὰ τὰ φύλλα
τὴν ἀνοιξὶ δὲν κρύβουσι τὰ κόφια του τὰ ξύλα,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ καὶ ποῦ θυμᾶται ἀκόμα
τὸν ὕπνο ποῦ κοιμήθηκε στὸ δροσερὸ του χῶμα,
Καὶ τὸ νεράκι πᾶγρυνο μετὸ τὸ κελᾶδημα του
Χίλιας φορὰς ἐγλύκανε τὸν πόνο ὅσιν τὴν καρδίᾳ του,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ μετὰ πικραμένο
Θωρεῖ τὸ γέρο γίγαντα, θωρεῖ τὸ στοιχειωμένο
τὸ δένδρο του ἐτοιμῶροπο, καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα
Νὰ πάρῃ ἀπὸ τῆ φλοῦδα του γιὰ ἐνθύμησι ἕνα τρίμμα.

Καὶ σὺ, Χαριελεῖα, καὶ σὺ νὰ μὴ μετὰ λησμονήσης
Ὅταν θὰ πέσω καταγῆς. Θυμῆσου μὴν ἀφήσης
Αὐτὰ μου τ' ἀγριοσύλουδα νὰ μαραθοῦν τὰ μαῦρα!
Γνωρίζεις πῶς τ' ἀγάπησα! Μὲς σ' τὴν καρδίᾳ μου ταῦρα
Κ' ἐκεῖθε τὰ ξεββίωσα. Κρῖψε τα σὲ μίαν ἄκρη
Καὶ δρόσιξέ τα τὰ φτωχὰ κἄποτε μ' ἕνα δάκρυ
Ἡ μ' ἕνα σου χαμόγελο. Τότε κ' ἐκεῖνα ἐμπρός σου
Θὰ ζωντανεύσουν, θὰ ξυπνοῦν μετὰ τὸ χαιρετισμὸ σου,
Καὶ καθενὸς ἡ μυρωδιὰ θάναι γιὰ σὲ σημάδι
Ὅτι κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἦλλα κρυφ' ἀπ' τὸν ἄδη.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Α* * ἠτό ποτε ὠραία· ἀλλ' ἡ μὲν ὠραϊότης αὐτῆ πρὸ πολλοῦ οἴχεται, παρέμειναν ὅμως αἱ ἀξιώσεις. Ὅπως δὴ ποτε ἡ κυρία αὐτῆ εὐρίσκει πάντοτε θαυμαστάς.

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη τις, ἔλεγέ τις τούτων, εἶνε πάντοτε ὑπὸ τινα ἔποψιν θεᾶ!

— Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀρχαιότητος, ὑπέλαβέ τις.

* *

Κοῦφός τις κλειδοκυμβαλιστῆς ἔλεγε πρὸς τινα· Γνωρίζετε ὅτι ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας μου ἀνάγεται ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν σταυροφοριῶν; Εἰς τῶν προγόνων μου συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Βαρβαρόσσαν.

— Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον; ἠρώτησεν ὑπολαβὼν ὁ ἄλλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τετράκις ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἱερέως ζευγὸς τι ζητοῦν τὴν εὐλογίαν, ἀλλὰ τετράκις καὶ ὁ ἱερεὺς ἠρνήθη νὰ τοὺς εὐλογήσῃ, διότι ὁ μελλόνυμφος ἦτο πάντοτε μεθυμένος. «Ἀπορῶ, εἶπε τὴν τετάρτην φορὰν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὴν μνηστῆν, πῶς κόρη, τόσον κοσμία καὶ εὐπρεπῆς ὡς σεῖς, δὲν αἰσχύνεται νὰ προσέρχεται νὰ στεφανωθῇ μετ' ἀνδρὸς διατελοῦντος εἰς τοιαύτην κατάστασιν». Ἡ πτωχὴ κόρη, δακρυροοῦσα, ἀπεκρίθη τότε, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. — «Καὶ διατί, καλὴ μου κόρη;» — «Διότι, πάτερ μου, ὅταν δὲν εἶνε μεθυμένος, δὲν θέλει νὰ με νυμφεῖ».

Ἡ συνείδησις ὀμιλεῖ, τὸ συμφέρον κραυγάζει.

Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἐθεωροῦντο καὶ ὠνομάζοντο Ἅγιοι, θεοὶ (Divi), ἱεροὶ, καὶ οὐ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀντικείμενα· ὁ σταυλὸς των π. χ. (Sacris Stabulus), τὸ ἱματιοφυλάκιόν των κτλ. ΙΩΝΑΣ.

!!!!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὸν κόσμον τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκειται» τις με ὅσῳ πλειοτέραν ζωηρότητα ὀμιλεῖ, καὶ τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκει» με ὅσῳ πλειοτέραν ὑπομονὴν ἀκούει.

* * Ἡ φιλοφροσύνη εἶνε νόμισμα, ὅπερ ὁ καταλλάσων κερδαίνει πάντοτε.

* * Ἀγαπᾷ τις πλειότερον τὴν ἐρωμένην, κάλλιον τὴν σύζυγον καὶ πάντοτε τὴν μητέρα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Διὰ νὰ καθαρῆσαι παλαιὰν χαλκογραφίαν, ἦτοι ν' ἀφαιρέσῃς τὸ κίτρινον χρῶμά της, καὶ ἀναζωογονήσῃς τὰς γραμμὰς της, δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Εἰς δοχεῖον, ἔχον πυθμένα πλατὺν, ἐγχυσον κράμα ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος, ἐμβαλὼν δ' εἰς αὐτὸ τὴν εἰκόνα, ἄφες τὴν νὰ διαβροχθῇ ἐπὶ τινα λεπτὰ, ἀκολούθως δ' ἀπόπλυνον αὐτὴν με νερὸν καθαρὸν. Ἐὰν τὸ πρῶτον τοῦτο μόνον εὐτυχῶς δὲν ἀρκέσῃ, κἄμε καὶ δεύτερον, ἐπαυξάνων τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ καὶ προσθέτων πλειότερον ὀξύ. Ἀκολούθως ἐξαπλώνεις τὴν εἰκόνα ἐπὶ στυπποχάρτου διὰ νὰ στεγνώσῃ, καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ τὸ στέγνωμα πιεῖς αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἐξόγκωσίν της.

καθ' ἣν ἡ οἰκογένεια ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπη τὸ Λονδίνον, ἵνα περιέλθῃ τὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ δύο ἀμαξίαι ἐχρωματίσθησαν ἐκ νέου, καὶ ἐπληρώθησαν ἐμπορευμάτων, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ πωληθῶσι κατὰ τὸ καλοκαίριον.

Πόσα πράγματα, καὶ πόσον θαυμαστὸν ὅτι ἦτον δυνατὸν νὰ τὰ σωρῶσιν ὅλα εἰς τὰς δύο ἀμαξίας! Ὑφάσματα, πλεκτά, πιλίδια, μανδύλια, χειρόμακτρα, κάλται, περισκελίδες, ὑπενδύται, κομβία, κλωσὴ λινὴ, βαμβακερὰ, μαλλινὴ διὰ ῥάψιμον, μαλλία πρὸς κέντημα, βελόναι, ψαλίδια, ζυγάφια, ἐνώτια, δακτυλίδια, σαπῶνια, μύρα, μέλαν διὰ τὰ ὑποδήματα, ἀκόνια, σκόναι δι' ἀσθενείας κυνῶν καὶ ἵππων, ὑγρὰ πρὸς ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων, ἄλλα κατὰ τοῦ ὀδοντοπόνου, χρίσμα δι' αὐξήσιν τῶν μαλλίων καὶ ἄλλο διὰ βαφὴν αὐτῶν.

Καὶ ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐβλέπομεν ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ υπογείου δέματα ἀριθνήτα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, ἀλλὰ μὴ ἐρχόμενα κατ' εὐθεΐαν ἐκ τῶν ἐργαστηρίων, ὅπου συνήθως ἀπωλοῦντο τ' ἀντικείμενα ταῦτα.

Τέλος αἱ ἀμαξίαι ἐπληρώθησαν, οἱ ἵπποι ἠγοράσθησαν. Ποῦ καὶ πῶς; Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ τοὺς εἰδόμεν φθάνοντας, καὶ τὰ πάντα ἠτοιμάσθησαν διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Καὶ ἡμεῖς τί θὰ γίνωμεν; Θὰ μείνωμεν εἰς τὸ Λονδίνον μετὰ τοῦ πάππου, ὅστις δὲν ἐγκατέλειπε τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος; Θὰ ἐγινόμεθα πωληταί, ὡς ὁ Ἄλλεν καὶ ὁ Νέδ; ἢ θὰ συνωδεύωμεν τὰς ἀμαξίας τῆς οἰκογενείας, ἐξαιουλοῦντες τῶν μουσικῶν τὸ ἐπάγγελμα, καὶ παίζοντες εἰς τὰ χωρία καὶ εἰς τὰς πόλεις δι' ὧν θὰ διηρχόμεθα;

Ὁ πατὴρ μου, εὐρίσκων ὅτι οὐκ ὀλίγα ἐκερδίζομεν διὰ τοῦ βιολίου καὶ διὰ τῆς ἄρπας, ἀπεφάσισεν ὅτι θὰ μείνωμεν μουσικοὶ, καὶ μᾶς ἐγένωστοποίησεν τὴν θέλησίν του τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεως.

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, μ' εἶπεν ὁ Ματτίας, καὶ νὰ ὠφεληθῶμεν τῆς πρώτης δυνατῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ δραπετεύσωμεν.

— Διατί νὰ μὴ περιηγηθῶμεν τὴν Ἀγγλίαν;

— Διότι σοὶ λέγω ὅτι θὰ μᾶς συμβῆ καταστροφή τις.

— Ἐχομεν τὴν πιθανότητα νὰ εὐρωμεν τὴν κυρίαν Μίλλιγαν ἐν Ἀγγλίᾳ.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι πολὺ περισσοτέρα πιθανότης ὑπάρχει νὰ τὴν εὐρωμεν ἐν Γαλλίᾳ.

— Ἄς δοκιμάσωμεν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ βλέπομεν ἔπειτα.

— Ἡξεύρεις τί ἀξίσεις;

— Ὅχι.

— Νὰ σ' ἀφήσω καὶ νὰ ἐπιστρέψω μόνος εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ἐχεις δίκαιον. Σὲ παραινῶ νὰ τὸ κάμῃς. Ἡξεύρω ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κρατῶ

ἐδῶ, καὶ ἤξεύρω ὅτι εἶναι μεγάλη σου καλωσύνη νὰ μένης μετ' ἐμοῦ. Ὑπαγε. Θὰ ἰδῆς τὴν Λίζαν καὶ θὰ τῆ εἴπῃς. . .

— Ἄν τὴν ἐβλεπον θὰ τῆ ἔλεγον ὅτι εἶσαι ζῶν καὶ κακὸς, ἂν ἠμπορῆς νὰ υποθέσῃς ὅτι θὰ χωρισθῶ ὑπὸ σοῦ, ὅταν εἶσαι δυστυχῆς· διότι εἶσαι δυστυχῆς, δυστυχέστατος. Τί σ' ἔκαμα διὰ νὰ συλλαβῆς τοιαύτας ἰδέας; Εἰπέ μοι τί σ' ἔκαμα; Τίποτε; δὲν εἶναι ἀληθές; Τότε λοιπὸν, ἐμπρός!

Ἴδού ἡμεῖς καὶ πάλιν εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους· ἀλλὰ τῶρα δὲν εἶμ' ἐλεύθερος νὰ ὑπάγω ὅπου θέλω, καὶ νὰ πράττω ὅπως θέλω. Οὐχ ἦτον ἐγκαταλείπειν τὸ Λονδίνον αἰσθανόμενος ὡς ἂν ἠλευθερώθην. Δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, καὶ τὴν καταπακτὴν ἐκείνην, ἣτις παρὰ τὴν θέλησίν μου εἴλκυεν ἀκαταμαχῆτως τὰ βλέμματά μου. Ποσάκις ἐξύπνησα αἰφνιδίως τὴν νύκτα, ὄνειρευθείς, ἰδὼν ὑπ' ἐριάλτην, ἐρυθρὸν ὡς εἰσερχόμενον διὰ τῆς θυρίδος μου. Ἦτον ἀπλὴ ὀπτασία, τῶν αἰσθήσεων ἀπάτη· ἀλλὰ τί; Εἶχον ἰδεῖ ἅπαξ τοῦτο τὸ φῶς, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἵνα τὸ αἰσθάνωμαι πάντοτε ὡς καίουσαν φλόγα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ἐπεριπατοῦμεν ὀπίσω τῶν ἀμαξῶν, καὶ ἀντὶ τῶν δυσωδῶν καὶ ἐπιβλαβῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ Βεθνάλ-Γρεϊν, ἀνεπνέομεν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν ὠραίων πεδιάδων ἃς διετρέχομεν, καὶ αἵτινες δὲν ἔχουσι μὲν green ἐν τῷ ὀνόματί των, ἀλλὰ παρσινάδα διὰ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πτηνῶν κελαδήματα διὰ τὰ αὐτία.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν εἶδον πῶς ἐγένετο ἡ πώλησις τῶν ἐμπορευμάτων, τῶν τόσον ὀλιγοδαπάνως ἀποκτηθέντων. Εἶχομεν φθάσει εἰς μέγα χωρίον, καὶ αἱ ἀμαξίαι εἶχον σῆλῃ κατ' ἀράδα εἰς τὴν μεγάλην πλατείαν. Ἡ μία τῶν πλευρῶν αὐτῶν, συγκειμένη ἐκ πολλῶν θυρίδων, εἶχε καταβιβασθῆ, καὶ πᾶσα ἡ συλλογὴ παρουσιάζετο ἐκτεθειμένη εἰς τὴν περιέργειαν τῶν ἀγοραστῶν.

— Τί τιμαὶ! ἰδέτε τί τιμαὶ! Ἐκραξεν ὁ πατὴρ μου. Τοιαύτας ἀλλοῦ δὲν θὰ εὕρητε. Δὲν πληρόνω ποτὲ τὰς πραγματείας μου, διὰ τοῦτο ἠμπορῶ καὶ τὰς δίδω εὐθηνά. Δὲν τὰς πωλῶ, τὰς δίδω. Τί τιμαὶ! ἰδέτε τί τιμαὶ!

Καὶ ἤκουον ἀνθρώπους, οἵτινες εἶδον τὴν καταγραφὴν τῶν τιμῶν, λέγοντας:

— Ἡρέπει νὰ τὰς ἔκλεψαν αὐτὰς τὰς πραγματείας.

— Τὸ λέγει ὁ ἴδιος.

Ἄν εἶχον στρέψει τὸ βλέμμα πρὸς ἐμὲ, τὸ ἐρύθημα τοῦ μετώπου μου θὰ τοῖς ἔλεγε πόσον δεδικαιολογημένοι ἦσαν αἱ υποθέσεις των.

Ἄν ὅμοις ἐκεῖνοι δὲν παρετήρησαν, εἶδε τὸ ἐρύθημα ὁ Ματτίας, καὶ τὸ ἐσπέρας μοὶ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ συνήθως ἀπέφυγε νὰ διηγήσῃ περὶ τούτων ἀπροκαλύπτως.

ἐνόησα ὅτι θὰ ὑψαρίστουν τὸν σύντροφόν μου ἂν ἐδεχόμην τὴν πρότασιν τοῦ Βόβ. Ἐπειδὴ δὲ ἤμεθα ἐλεύθεροι νὰ πράττωμεν ὅπως θέλομεν, ἀρκεῖ νὰ φέρωμεν καλὰς εἰσπράξεις, τὴν ἐδέχθη.

Συνεφωνήθη λοιπὸν ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἤρχομεθα νὰ τεθῶμεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βόβ καὶ τῶν δύο του φίλων.

Ἄλλ' ὅταν ἐπιστρέψαμεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπον τὴν πρότασιν ἡμῶν εἰς τὸν πατέρα μου, δυσκολία παρουσιάσθη.

— Αὐριον, εἶπεν ὁ πατήρ, ὁ Κάπης μᾶς χρειάζεται. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸν πάρετε.

Αἱ λέξεις αὗται πολὺ μ' ἐτάραξαν. Ἦθελον νὰ μεταχειρισθοῦν τὸν Κάπην πρὸς ἄτοπὸν τινα ἐπιχείρησιν; Ἄλλ' ὁ πατήρ μου διεσκεδάσεν ἀμέσως τοὺς φόβους μου.

— Ὁ Κάπης, εἶπεν, ἔχει λεπτήν τὴν ἀκοήν, τ' ἀκούει ὅλα καὶ εἶναι φύλαξ καλός. Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ διὰ τὰς ἀμάξας, διότι ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αὐτῆς τύρβης, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς κλέψωσι. Θὰ ὑπάγητε λοιπὸν μόνοι νὰ παίξητε μετὰ τοῦ Βόβ, καὶ ἂν νυκτωθῆτε, ὡς πιθανόν, θὰ ἔλθητε νὰ μᾶς εὑρητε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυός, διότι σκοπὸν ἔχω ν' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν ἅμα ἐπέλθῃ ἡ νύξ.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο τῆς Μεγάλης Δρυός, ὅπου εἶχομεν καταλύσει τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἔκειτο μίαν ὥραν μακρὰν, εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς μέρος ἔρημον καὶ δυσσιῶνον. Οἱ δὲ ξενοδόχοι ἦσαν ζεῦγος, οὗ τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἦτον φύσεως ὥστε νὰ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνην. Νὰ εὐρωμεν τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο τὴν νύκτα ἦτον εὐκολώτατον, διότι ἡ ὁδὸς ἦτον εὐθεῖα, καὶ τὸ μόνον δυσάρεστον αὐτῆς δι' ἡμᾶς ἦτον τὸ μῆκός της μετ' ἡμέραν ἐπίπτονον.

Ἄλλὰ τὴν ἔνστασιν ταύτην δὲν ἐδυνάμην νὰ προτείνω εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις δὲν ἐδέχετο ἀντιρρήσεις. Ὅταν διέταττεν, ἔπρεπε νὰ ὑπακούω, ἄνευ ἀπαντήσεως.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἔφερα τὸν Κάπην ὀλίγον εἰς τὸν περίπατον, καὶ τῷ ἔδωκα νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖνῃ, ἵνα εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδὲν θέλει τῷ λείψει, τὸν ἔδεσα ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης ἣν ὤφειλε νὰ φυλάξῃ, καὶ ἀπήλθομεν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, ὁ Ματτίας καὶ ἐγὼ.

Ἄμα δὲ φθάσαντες, ἤρχισαμεν νὰ παίζωμεν, καὶ τοῦτο οὕτως ἐξηκολούθησεν ἄνευ διαλείψεως μέχρι τῆς ἐσπέρας. Τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου μ' ἐπόνουν ὡς ἂν χιλιάδες ἀκανθῶν τὰ εἶχον τρυπήσει, καὶ ὁ Ματτίας τόσον εἶχε φουσήσει εἰς τὸ ὄργανόν του, ὥστε δὲν ἐδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἐξακολουθήσωμεν παίζοντες, διότι ὁ Βόβ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἀπνύδων ἐξακολουθοῦντες τὰ γυμνάσματά των. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν οὐδ' ἡμεῖς ν' ἀπαυδῶμεν. Τὸ ἐσπέρας ἐνόμισα ὅτι θ' ἀναπαυθῶμεν ἄλλ' ἐξελθόντες τῆς σκηνῆς ἡμῶν, μετέβημεν εἰς μέγα καπηλεῖον ζύ-

λινον, καὶ ἐκεῖ ἤρχισαν ἄλιν μουσικὴ καὶ γυμνάσματα. Οὕτως ἐξηκολούθησαμεν ἕως τὸ μεσονύκτιον. Θόρυβόν τινα ἀπετέλουν ἀκόμη διὰ τῆς ἄρπας μου, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον σχεδὸν πλέον τί ἐπαίζον, καὶ τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ ὡς πρὸς τὸν Ματτίαν. Εἰκοσάκις ὁ Βόβ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦτον ἡ τελευταία παράστασις, καὶ εἰκοσάκις ἤρχισαμεν ἄλιν ἄλιν.

Ἡμεῖς ἤμεθα ἀπνηθημένοι, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον οἱ σύντροφοί ἡμῶν, οἵτινες ἐξώδευον πολὺ περισσοτέρας δυνάμεις. Διὰ τοῦτο περὶ τὰ τέλη πολλὰ τῶν γυμνασμάτων αὐτῶν ἀπέτυχον. Μεγάλη δὲ δοκὸς, ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς τὰ γυμνάσματα ταῦτα, ἔπρεσεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς τοῦ Ματτία, καὶ τόσον ἠσθάνθη πόνον αὐτός, ὥστε ἐξεφώνησε. Ἐνόμισα ὅτι τῷ ἐθραύσθη ὁ ποὺς του, καὶ ὁ Βόβ καὶ ἐγὼ ἐβρίβημεν πρὸς αὐτόν. Εὐτυχῶς ἡ πληγὴ δὲν ἦτον τόσον σπουδαία ἢ σὰρξ εἶχε κτυπήσει καὶ σχισθῆ, ἀλλὰ τὰ ὅστ' ἦσαν ἀνέπαφα. Νὰ περιπατήσῃ ὅμως δὲν ἐδύνατο ὁ Ματτίας.

Τί νὰ κάμωμεν;

Ἀπεφασίσθη νὰ μείνῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ πλησίον τοῦ Βόβ, ἐγὼ δὲ νὰ ὑπάγω μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυός. Ἐπρεπε νὰ μάθω ποῦ ἡ οἰκογένεια Δρισκὼλλ διηυθύνετο τὴν ἐπαύριον.

— Μὴ ὑπάγῃς, μοι ἐπανελάμβανεν ὁ Ματτίας. Αὐριον ἀναχωροῦμεν ὁμοῦ.

— Καὶ ἂν δὲν εὐρωμεν κανένα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυός;

— Τόσον τὸ καλῆτερον ἢ εἶμεθα ἐλεύθεροι.

— Ἄν θ' ἀφήσω τὴν οἰκογένειαν Δρισκὼλλ, οὕτω δὲν θὰ τὴν ἀφήσω. Ἐπειτα νομίζεις ὅτι δὲν θὰ μᾶς εὐρουν ταχέως; Ποῦ θὰ ὑπάγῃς ἔχων τὸν πόδα εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

— Λοιπὸν θ' ἀναχωρήσωμεν αὐριον, ἂν θέλῃς, αὐριον ἄλλ' ἀπόψε μὴ ἀναχωρῆς. Φοβοῦμαι.

— Τί;

— Δὲν ἤξεύρω. Φοβοῦμαι διὰ σέ.

— Ἄφες με νὰ ὑπάγω. Ὑπόσχομαι νὰ ἐπιστρέψω αὐριον.

— Ἄλλ' ἂν σ' ἐμποδίσουν;

— Διὰ νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ μ' ἐμποδίσουν, σ' ἀφήνω τὴν ἄρπαν μου. Θὰ πρέπη νὰ ἔλθω νὰ τὴν λάβω.

Καὶ, ἂν κ' ἐφοβείτο ὁ Ματτίας, ἐκίνησα, ἐγὼ ποσὸς μὴ φοβούμενος.

Ποῖον; τί νὰ φοβηθῶ; Τί νὰ ζητήσουν ἀπὸ παιδίον θεόπτωχον ὡς ἐμέ;

Καὶ φόβος μὲν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἦσθαι ἐνὶ τὴν καρδίαν μου συγκινήσεως ὅμως δὲν ἦμην ἀπληλαγμένος. Πρώτη ἦτον αὕτη ἡ φορὰ καθ' ἣν ἦμην ἐντελῶς μόνος, χωρὶς τοῦ Κάπης, χωρὶς τοῦ Ματτία, καὶ ἡ μόνωσις αὕτη μ' ἐπέιζεν, ἐν ᾧ καὶ αἱ μυστηριώδεις φωναὶ τῆς νυκτὸς μ' ἀνησυχούν. Καὶ αὕτη ἡ σελήνη, ἥς ἡ ὠχρὰ ὄψις μ' ἐθεώρει, καὶ αὕτη ἀνιαρῶς ἐπ' ἐμοῦ ἐπενήργει.

Καίτοι κεκμηκῶς, περιεπάτου ταχέως, καὶ

Ὁ Βὸβ μετέφρασε τοὺς λόγους μου εἰς τὸν φύλακα· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐφάνη πεισθεὶς ὡς ἤλπίζον· ἐξ ἐναντίας.

— Περὶ τὴν μίαν καὶ τέταρτον, εἶπεν, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ παιδίον τοῦτο ἀνεχώρησεν ἄντεσθαι εἰς τὴν μίαν, ἢ λεπτά τινα πρὸ τῆς μιᾶς, ὡς λέγει· ἐπομένως εἰς τὴν μίαν καὶ τέταρτον ἐδύνατο νὰ εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν κλεπτῶν.

— Δὲν ἀρκεῖ ἐν τέταρτον ἀπ' ἐδῶ ὡς τὴν πόλιν, εἶπεν ὁ Βὸβ.

— Ὁ! εἰς τὸ τρέξιμον, ἀπήντησεν ὁ φύλαξ. Καὶ ἔπειτα τί ἀποδεικνύει ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς τὴν μίαν;

— Ἐγώ. Τὸ ὄμνυω, εἶπεν ὁ Βὸβ.

— Ὁ! σὺ! εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Νὰ ἰδῶμεν τί ἀξίζει καὶ ἡ ἐδική σου μαρτυρία.

Ὁ Βὸβ ἐθύμωσε.

— Πρόσεξε. Εἶμαι πολίτης Ἀγγλος, εἶπε μετ' ἀξιοπρεπείας.

Ἄλλ' ὁ ἀστυνόμος ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἄν μὲ περιουρίσης, εἶπεν ὁ Βιβ, θὰ γράψω εἰς τοὺς Καίρους (τὸν Τάιμς, τὴν ἐφημερίδα).

— Ἐν τούτοις, ἐκήρυξεν ὁ ἀστυνομοφύλαξ, ἀπάγω τὸ παιδίον τοῦτο. Θὰ ἐξηγηθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ.

Ὁ Ματτίας ἐβρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐνόμισα ὅτι ἦτον διὰ νὰ μὲ φιλήσῃ· ἀλλ' ὁ Ματτίας πρόετατε πάντοτε τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ αἰσθηματικοῦ.

— Θάρρος, μ' εἶπε κρυφίως· δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψωμεν.

Καὶ τότε μόνον μ' ἐφίλησε.

— Κράτησον τὸν Κάπην, τῷ εἶπον γαλλιστί.

Ἄλλ' ὁ φύλαξ μ' ἐνόησεν.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε. Τὸ σκυλίον μένει εἰς ἐμέ. Δι' αὐτοῦ εὔρον τοῦτον, θὰ εὔρω καὶ τοὺς ἄλλους.

Δεύτερος ἦτον οὗτος φυλακισμὸς μου· ἀλλ' ἡ αἰσχρὴ ἦτις ἦδη μ' ἀπέπνιγεν ἦτον πολὺ μεγαλύτερα· διότι δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀνοήτου κατηγορίας ὡς διὰ τὴν ἀγελάδα μας· καὶ ἂν ὡς ἀθῶος ἀπελούμενη, δὲν θὰ εἶχον τὴν θλιψὴν νὰ ἰδῶ καταδικαζομένους, καὶ δικαίως καταδικαζομένους, ἐκείνους ὧν ὑπεπιθέμενη συνένοχος;

Ἐκ τῆς χειρὸς κρατούμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνομοφύλακος, διήλθον μετὰ τῶν προϊέργων, οἵτινες συνῆρσαν νὰ μὲ ἰδοῦν· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν μὲ κατεδίωξαν διὰ συριγμῶν καὶ δι' ἀπειλῶν, διότι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐρχομένων νὰ μὲ ἰδῶσι δὲν ἦσαν χωρικοὶ, ἀλλ' ἄνθρωποι οἵτινες ὅλοι, ἢ σχεδὸν ὅλοι, ἔζον ἐν πολέμῳ κεκρηγμένῳ μετὰ τῆς ἀστυνομίας, σχοινοβάται, κάπηλοι, Ἀθίγγανοι, Τράμπς, ὡς λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ, δηλαδὴ τυχροδιώκται.

Ἡ φυλακὴ εἰς ἣν κατελείσθη δὲν ἦτον ψευδοφυλακὴ, ὡς ἡ πλήρης κρομμύων ἐκείνη, ἀλλὰ φυλακὴ σπουδαία, ἔχουσα παράθυρον κλειστὸν δι' ἰσχυρῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, ὧν ἡ θέα καὶ μόνη

κατέστρεφεν ἐν σπέρματι πᾶσαν ἰδέαν δραπετεύσεως. Τὰ δ' ἐπιπλα ἦσαν ξυλίνη ἔδρα καὶ κλίνη ὡς αἱ ναυτικαὶ, συνισταμένη ἐξ ἐνὸς ὑφάσματος κρεμαστοῦ.

Εἰς τὴν ἔδραν κατέπεσα, καὶ ἔμεινα ἐπὶ πολλὸ καταβεβλημένος, ἀναλογιζόμενος τὴν θλιβερὰν θέσιν μου· ἀλλ' αἱ σκέψεις μου ἀκολουθίαν δὲν εἶχον, διότι μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ συνάψω δύο ἰδέας, καὶ νὰ μεταβῶ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην.

Πόσον φοβερὸν τὸ παρόν! πόσον τὸ μέλλον φοβερόν!

«Θάρρος, μ' εἶπεν ὁ Ματτίας· δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψωμεν». Τί ἠδύνατο ἀκούμῃ καὶ ἀνὴρ ὡς τὸν Βὸβ, ἂν καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ βοηθήσῃ τὸν Ματτίαν;

Ὅστις εἶναι ἐν φυλακῇ ὑπὸ μιᾶς ἰδέας κατέχεται, νὰ ἐξέλθῃ.

Πῶς ἠδύνατο ὁ Ματτίας καὶ ὁ Βὸβ, μὴ ἐγκαταλείποντές με, καὶ πράττοντες ὅ,τι τὸ δυνατόν ὑπὲρ ἐμοῦ, νὰ μὲ βοηθήσωσι νὰ ἐξέλθω τῆς φυλακῆς;

Ἐπῆγα πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἠνοιξα, καὶ ἔψαυσα τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας, αἵτινες διασταυρούμεναι τὸ ἔκλειον ἐξώθεν. Ἦσαν στερεώταται ἐντὸς τοῦ λίθου. Ἠρένησα τοὺς τοίχους· εἶχον ἐνὸς μέτρου πάχος. Τὸ ἔδαφος ἔστρωνον πλάκας λίθιναι. Ἡ θύρα ἐσωτερικῶς ἦτον κεκαλυμμένη ὑπὸ παχέος σιδηροφύλλου.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ παράθυρον, εἶδον ὅτι ἠνοιγετο εἰς μικρὰν αὐλὴν στενὴν καὶ μακρὰν, ἣν εἰς τὸ ἄκρον ἔκλειεν ἰσχυρὸς τοίχος, τούτλαχιστον τεσσάρων μέτρων ὕψος ἔχων.

Προφανέστατα οὐδεὶς ἐξέφευγεν ἐκ τῆς φυλακῆς ταύτης, οὐδ' ὑπ' ἀφροσιωμένων φίλων ἂν ἐβοηθεῖτο. Τί δύναται τῆς φιλίας ἢ ἀφροσιώσεως κατὰ τῆς δυνάμεως τῶν πραγμάτων; Ἀφροσιώσις δὲν τρυπᾷ τοίχους.

Δι' ἐμέ τὸ ζήτημα ἦτον ὅλον ἦδη πόσον καιρὸν θὰ ἔμενον εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην πρὶν παρουσιασθῆ εἰς τὸν ἀνακριτὴν, ὅστις θ' ἀπεφάσιζε τὴν τύχην μου.

Θὰ δυνθῶ νὰ τῷ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου, ἀφ' οὗ ὁ Κάπης εὐρέθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν;

Καὶ θὰ μ' εἶναι δυνατόν νὰ υπερασπίσω ἑμαυτὸν, χωρὶς νὰ ἐπιβρίψω τὸ ἔγκλημα εἰς ἐκείνους οὓς δὲν ἤθελον, οὓς δὲν ἐδυνάμην νὰ κατηγορήσω;

Τοῦτο ἦτον τὸ πᾶν δι' ἐμέ, καὶ εἰς τοῦτο καὶ μόνον ὁ Ματτίας καὶ ὁ φίλος του Βὸβ ἐδύναντο νὰ μὲ βοηθήσωσιν. Αὐτοὶ συλλέγοντες μαρτυρίας, θ' ἀπεδείκνυον ὅτι εἰς τὴν μίαν καὶ τέταρτον δὲν ἐδυνάμην νὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἄν τοῦτο κατάρθουν, ἐσωζόμενη καὶ ἀπ' ἐναντίας τῆς βοῆς μαρτυρίας ἦν ὁ δυστυχὴς Κάπης μου θὰ κατέθετε κατ' ἐμοῦ. Μοὶ ἐφάνετο δὲ ὅτι δὲν ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρεθῶσιν αἱ μαρτυρικὴ αὐτὰι.

Ἦτον ἰκανῶς μεγάλη ἡ αἴθουσα αὕτη, εἶχεν ὑψηλὴν ὄροφὴν καὶ μεγάλα παράθυρα· διηρείτο δὲ δίχα. Εἰς περίβολος περιεῖχε τοὺς δικαστὰς, ὁ ἄλλος τοὺς περιέρχους.

Ἐπὶ ὑψηλῆς ἑδρας ἐκάθητο ὁ δικαστής, κατωτέρω δὲ καὶ ἔμπρὸς αὐτοῦ τρεῖς ἄλλοι, οἵτινες, ὡς μετὰ ταῦτα ἔμαθον, ἦσαν ὁ γραμματεὺς, ὁ ταμίης τῶν προστίμων καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς. Ἐμπρὸς δ' ἔμοῦ ὑπῆρχέ τις φορῶν ποδῆρη μανδύαν καὶ φανάκιον, ὁ δικηγόρος μου.

Πῶς εἶχον δικηγόρον; Πόθεν μοι ἤρχετο; Τίς μοι τὸν ἔδωκεν; ὁ Ματτίας ἢ ὁ Βόβ;

Καιρὸς δὲν ἦτον τότε νὰ ἐξετάσω τὰ ζητήματα ταῦτα. Εἶχον δικηγόρον· τοῦτο ἤρκει.

Εἰς ἄλλο διαμέρισμα τῆς αἰθούσης εἶδον τὸν Βόβ, τοὺς δύο συντρόφους του, τὸν ξενοδόχον τῆς Μεγάλης Δρυὸς, καὶ ἄλλους οὓς δὲν ἐγνώριζον· ἔπειτα εἰς ἄλλο ἀπέναντι αὐτοῦ ἀνεγώρισα τὸν ἀστυνομοφύλακα ὅστις μ' ἔλαβεν ὑπὸ κράτησιν· ἦσαν δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐνόησα ὅτι τὰ διαμερίσματα ταῦτα ἦσαν τὰ τῶν μαρτύρων.

Ὁ περίβολος τοῦ ἀκροατηρίου ἦτον πλήρης. Εἰς ἓν ἐδῶλιον ἀνεκάλυψα τὸν Ματτίαν. Οἱ ὀφθαλμοί μας ἀπνητήθησαν, ἐφιλήθησαν, καὶ ἀμέσως ἠσθάνθημεν τὸ θάρρος μου ἀναγεννώμενον. Θὰ ἔχω ὑπερασπιστὰς· ἐγὼ μόνον ἔπρεπε νὰ μὴ ἐγκαταλείψω ἑμαυτὸν, καὶ νὰ προμαχήσω τῆς ἀθωότητός μου. Τὰ κατ' ἔμοῦ τοξευόμενα βλήματα δὲν μὲ κατέβλαλλον.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ διὰ βραχέων, —ἐφαίνετο ὡς ἂν πολλὸ ἐβιάζετο, —ἐξέθηκε τὴν ὑπόθεσιν, εἰπὼν ὅτι κλοπὴ συνέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Γεωργίου· οἱ κλέπται, εἰς ἀνὴρ καὶ ἓν παιδίον, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ κλίμακος καὶ διὰ ῥήξεως παραθύρου· εἶχον δὲ μεθ' ἑαυτῶν κυνάριον, ὃ εἶχον συμπαραλάβει ἵνα τοὺς φυλάττη καὶ τοὺς εἰδοποιῇ περὶ τοῦ κινδύνου ἐάν τις ἐπήρξεται· ὅτι κατὰ τὴν μίαν καὶ τέταρτον μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς διαβάτης, ὅστις ἐξώρας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐξεπλάγη ἰδὼν τοιαύτην ὥραν φῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσέεξας ἤκουσε μικροῦς τινὰς κρότους, δι' ὃ ἔσπευσε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν κανδηλάπτην. Τότε αὐτὸς ἔφερε καὶ ἄλλους πολλοὺς, ἀλλὰ τὸ κυνάριον ἐγαύγισεν· ἀλλ' ἐν ᾧ οὗτοι ἤνοιγον τὴν θύραν, τρομάξαντες οἱ κλέπται, ἔφυγον διὰ τοῦ παραθύρου, ἐγκαταλιπόντες τὸ κυνάριον, διότι δὲν ἐδυνήθη ν' ἀναβῆ τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ τὸ κυνάριον τοῦτο ἔφερεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον ὁ ἀστυνομοφύλαξ Ζερός, οὗ ὑπεράνω παντὸς ἐπαίνου ἐστὶν ὁ ζῆλος καὶ ἡ νοημοσύνη, καὶ αὐτὸ ἀνεγνώρισε τὸν κύριόν του, αὐτὸν τὸν εἰς τὴν ἑδραν τῶν κατηγορουμένων ἤδη καθήμενον. Ὡς δὲ πρὸς τὸν ἄλλον κλέπτην, ἡ ἀστυνομία ἦτον ἐπὶ τὰ ἔχνη του.

Μετὰ τινὰς δ' ἄλλας παρατηρήσεις, κυρούσας τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς μου, ὁ εἰσαγγελεὺς ἔ-

παυσεν ὀμιλῶν, καὶ φωνὴ τερετίζουσα ἔκραξε: «Σιωπή!»

Τότε ὁ δικαστής χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς ἐμὲ, καὶ ὡς ἂν ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν, μὲ ἠρώτησε τὸ ὄνομα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα μου.

Ἀπάντησα δ' ἀγγλιστὶ ὅτι ἐκαλούμην Φρανσὴς Δρισκόλλ, καὶ ὅτι κατόικουν εἰς τῶν γονέων μου εἰς τὸ Λονδίνον, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος ἐν Βελνάλ-Γρεῖν. Ἐπειτα δ' ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐξακολουθήσω τὰς ἐξηγήσεις μου γαλλιστὶ, διότι εἶχον ἀνατραφῆ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἤμην μόνον πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

— Μὴ νομίζεις ὅτι θὰ μ' ἀπατήσης, μοι εἶπεν ἀσπληρῶς ὁ δικαστής. Ἠξέυρω γαλλικά.

Διηγῆθην λοιπὸν γαλλιστὶ, καὶ ἀνέπτυξα ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ἤμην εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν μίαν, ἀφ' οὗ εἰς τὴν μίαν ἤμην εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ εἰς τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς.

— Καὶ ποῦ ἦσον εἰς τὴν μίαν καὶ τέταρτον; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— Καθ' ὁδόν.

— Πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξῃς. Λέγεις ὅτι ἦσο καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς, ἐν ᾧ ἡ κατηγορία βεβαίωσεν ὅτι ἦσο ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας· ὅτι ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ ἵπποδρομίου εἰς τὴν μίαν παρά τινα λεπτὰ, ἦλθες καὶ ἤυρες τὸν συνενοχόν σου ὑπὸ τὸν ταῖχον τῆς ἐκκλησίας, ὅπου σὲ περιέμενον ἔχων κλίμακα, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέτυχεν ἡ κλοπὴ σας ἐπῆγες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Δρυὸς.

Ἐπροσπάθησα ν' ἀποδείξω ὅτι ἦτον ἀδύνατον, ἀλλ' εἶδον ὅτι ὁ δικαστής δὲν ἐπέθετο.

— Καὶ πῶς ἐξηγῆς τὴν παρουσίαν τοῦ κυναρίου σου εἰς τὴν ἐκκλησίαν; μ' ἠρώτησε.

— Δὲν τὴν ἐξηγῶ, οὐδὲ τὴν ἐνοῶ. Τὸ κυνάριον μου δὲν ἦτον μετ' ἔμοῦ. Τὸ εἶχον δέσει τὸ πρῶτ' ὑπὸ μίαν τῶν ἀμαξῶν ἡμῶν.

Δὲν ἤθελον νὰ εἰπῶ περισσότερα, διότι ἠθέλον νὰ δώσω ὅπλα κατὰ τοῦ πατρός μου. Ἐβρίψα ἓν βλέμμα πρὸς τὸν Ματτίαν, ὅστις μοι ἔνευσε νὰ ἐξακολουθήσω, ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησα.

Τότε ἐκάλεσαν ἓνα μάρτυρα, ὅστις ὠρίσθη ἐπὶ τοῦ εὐαγγελίου νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ πάθους.

Ὁ ἄνθρωπος χονδρὸς, κοντὸς, μεγαλοπρεπέστατος, ἂν καὶ εἶχε κατακόκκινον τὸ πρόσωπον καὶ τὴν μύτην κυανῆν, πρὶν ὀρκισθῆ ἔχαιρέτησε διὰ γονυκλισίας τὸ δικαστήριον, καὶ ἠγέρθη φουσκόνων. Οὗτος ἦτον ὁ κανδηλάπτης τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Κατ' ἀρχὰς διηγῆθη διὰ μακρῶν πόστον συναπαράχθη καὶ ἐσκανδαλίσθη, ὅταν ἦλθον νὰ τὸν ἐξυπνήσωσιν αἰφνιδίως, καὶ νὰ τῷ εἰπῶσιν ὅτι κλέπται ἦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ πρώτη του ἰδέα ἦτον ὅτι ἠθέλον νὰ γελάσουν· ἐπειδὴ ὅμως κἀνεις δὲν γελά μ' ἀνθρώπους τοῦ χαρακτῆρός